

ΕΤΟΣ 4ο

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 13

ΜΑΡΤΙΟΣ
1987ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΚΑΛΑΡΗ 52
454 44 ΙωάννιναΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ
ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ
ΣΥΛΛΟΓΟ ΔΟΛΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Τόσο τις γιορτές των Χριστουγέννων όσο και των αποκριών οι φοιτητές μας με τις διακοπές των μαθημάτων τους, δόθηκαν την ευκαιρία να επισκευτούν τους δικούς τους.

Φάνηκαν δε ιδιαίτερα τυχεροί, τόσο αυτοί όσο και όλοι οι άλλοι που θέλησαν να περάσουν τις γιορτές στο χωριό, γιατί οι καιρικές συνθήκες ήταν ανέλογες. Αρκετό χιόνι τα Χριστούγεννα για κινήσι και χιονοπόλεμο, καλοκαιρία τις αποκριές για το άναμμα της φωτιάς και για διασκέδαση.

Ευτυχώς που υπάρχουν αυτοί και δίνουν μία νότα ζωής και χαράς στη μοναξιά και εγκατάλειψη του χωριού μας.

ΒΑΡΥΧΕΙΜΩΝΙΑ

Βαρύς ο φρενιός χειμώνας για τους χωριανούς μας. Το πολύ χιόνι που έπεσε ανάγκασε τους ανδρώ-

πους να κλειστούν στα σπίτια τους και να αποκλειστούν και τα χωριά από συγκοινωνίες και επικοινωνίες.

Δύσκολος ο χειμώνας και γίνεται ακόμη δυσκολότερος όταν οι κάτοικοι που απόμεναν, οι περισσότεροι, είναι μεγάλης ηλικίας και έχουν ανάγκη από γιατρό, φάρμακα, τροφή.

Είναι κι αυτός ένας λόγος της εγκατάλειψης των χωριών.

ΜΕ ΑΝΕΜΟΣΟΥΡΙ

Φέτος και μετά από πολλά χρόνια τα περισσότερα σπίτια στο χωριό έμπασαν χιόνι. Αιτία ήταν ο αέρας που φυσούσε την ώρα που χιονίζει. Με ανεμοσούρι λοιπόν τόρριχνε και γέμιζε τα ταβάνια.

Πολλή δουλειά γι' αυτούς που ήταν εκεί και ζημία βέβαια για τα κλειστά σπίτια.

Θύματα επίσης της κακοκαιρίας ήταν και πολλοί

ΠΩΓΩΝΙ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ

Πωγωνί ώρα μηδέν. Αυτή είναι η εναγώνια κραυγή που πλανιέται στα χείλη των λιγοστών γερόντων των χωριών του Πωγωνίου που βρίσκονται μια δρασκέλιά κοντά στον τάφο. Η αιμορραγία του ενεργού δυναμικού τους, της νιότης τους σε ξένες και ντόπιες αγορές εργασίας που άρχισε εδώ και πολλά χρόνια έφερε την ερήμωση και την παρακμή. Εκεί που παλιά ο τόπος έσφυζε από ζωή τώρα πλανιούνται τα φαντάσματα από κάποιες ξεκομμένες μνήμες του παρελθόντος. Λαθμενές και πολλές φορές σκόπιμες κοινωνικοοικονομικές πολιτικές οδήγησαν στη δημιουργία υδροκέφαλων κέντρων ανάπτυξης. Η αφαιμάξη της ανθρωπίνης ικμάδας συνεχίζεται μέχρι και σήμερα και έχει φθάσει σε οριακά σημεία. Οι επιπτώσεις από αυτή την εγκατάλειψη είναι καταλυτικές, σε όλο το φάσμα των αξιών της ζωής, οικονομικών, κοινωνικών και πολιτιστικών. Αυτή η νέκρωση των χωριών μας μεταθέτει ουσιαστικά τα σύνορα προς το εσωτερικό και συρρικνώνει τον ελληνισμό στην πιο κρίσιμη καμπή της ιστορίας του. Αλλά απέναντι σ' αυτή την καταστροφική χιονοστιβάδα δεν υπάρχει κανένα ανασχετικό φράγμα για να προτάξουμε; Η απάντηση, κατά την ταπεινή μας γνώμη, είναι καταφατική αρκεί να εγκαταλείψουμε την τακτική του στρουθοκαμηλισμού και ψευτοπατριωτισμού και να ενατενίσουμε τα πράγματα με θάρρος, σύνεση και αποφασιστικότητα. Δεν τρέφουμε αυταπάτες και χίμαιρες, δεν θέλουμε να αναστήσουμε το χθές. Σήμερα η ζωή τρέ-

χει με ξέφρενους ρυθμούς, παρασύρει και ανατρέπει αξίες, ιδέες, νοοτροπίες. Μέσα από τη σύγκρουση του παλιού με το καινούργιο ξεπετάγονται νέες μορφές ζωής ικανοποιώντας τον νόμο της ανθρωπίνης εξέλιξης. Όμως στην περίπτωση της άμοιρης τούτης ακριτικής γης το χθές δεν συναντάει πουθενά το σήμερα για να δώσει τη σκυτάλη του. Κενό λοιπόν το σήμερα από ανθρώπους, θέσεις και απόψεις.

Στην κρίσιμη τούτη φάση που περνάει τα χωριά μας είναι απαραίτητη η ενεργός παρουσία της πολιτείας. Το μοντέλο ανάπτυξης που καλείται να εκπληρώσει πρέπει να είναι ρεαλιστικό, εφαρμόσιμο και ελκυστικό. Η οποιαδήποτε λήψη απόφασης πρέπει να προσεγγίζει τα ειδικά προβλήματα του τόπου, να ανταποκρίνεται στις προσδοκίες των κατοίκων και να αμβλύνει το αίσθημα της εγκατάλειψης που αυτοδίκαια μπόλιασε την υπαρξή της. Το τρίπτυχο τοπική αυτοδιοίκηση, επιστημονικό δυναμικό του τόπου και λοιποί κρατικοί φορείς ως αποτέλεσμα τον μοχλό που θα κινήσει τη διαδικασία της ενδοσκόπησης των αιτιών της παρακμής και θα προτείνουν λύσεις άμεσης απόδοσης. Κάθε ολιγορία θα σημάνει νομοτελειακά το τέλος που πτωχόρισμα δεν έχει.

Ευχόμαστε τα φτωχά αυτά λόγια της αγωνίας και του πόνου να κεντρίσουν τα πλήκτρα της ευαισθησίας κάθε κρατικού παράγοντα και όποιον αγωνιά για την τύχη της ακριτικής μας περιοχής.

Χ. ΤΖΟΒΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Του ΔΗΜ. Κ. ΠΟΤΣΗ

'Ανοιξη και Πάσχα

Να δυό θέματα για τα οποία μπορούμε να μιλούμε συνέχεια και χωρίς τελειωμό.

Θάβει λοιπόν να καθόμουνά κάτ' από ένα λανθασμένο δένδρο ή σε μία κορφούλα βουνού του χωριού μου, νάχω γύρω μου πρασινάδες και ευωδιές λουλουδιών και τα πουλάκια νά κελαϊδούν τον ερχομό της άνοιξης και εγώ να ρεμβάζω και να θυμούνται και να ποθώ τα παλιά εκείνα χρόνια.

Τι άλλο θα πεθυμούρα, θα με ρωτήσετε. Α! ναι! Θάβει να δώδεκα το θιαστικό περπάτημα των χωριανών μου (ανδρών και γυναικών) αυτές τις μέρες που προετοιμάζονται πρώτα για την άνοιξη και δεύτερον για το Πάσχα. Τα μικρά σπιτάκια ασβεστωμένα και πεντακάθαρα έως έξω στις αυλές και τις ρούγες, τα παιδιά να παίζουν και φωνάζουν ξένοιαστα, τα κορίτσια να χορεύουν, οι γυναίκες να πλάθουν κουλούρια και να θάβουν κόκκινα αυγά, οι γέροντες να κάνουν βόλτες μέχρι πέρα στο τσουμπάρι και οι πιο νέοι σ' άλλες αγροτικές εργασίες. Έτσι γινόταν τότε στο χωριό μου περιμένοντας το Πάσχα.

Ξέρω, τώρα θα μου πείτε ν' αφήσω το χτές που έφυγε και είναι μόνον αναμνήσεις και πιάσουμε το σήμερα που είναι το παρόν. Α! λ ή θ ε ι α! Είμαστε σίγουροι πως οι αναμνήσεις ικανούν τη ζωή πιο εύκολη, ή μήπως τη δυσκολεύουν περισσότερο;

Αυτό το αφήνω σε σας αναγνώστες μου να μου το απαντήσετε.

Πάντως η άνοιξη είναι η αρχή της δημιουργίας στη φύση, όπως η γέννηση στη ζωή μας. Το μπουμπούκι που ανοίγει είναι σαν το μαρτύριο που γίνεται στον κόσμο. Και τα δυό δεν ξέρουν πόσο και πως θα ζήσουν και είναι και τα δυό τόσο όμορφα

Συνέχεια στην 6η σελίδα

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Από τον τοπιού Τύπο

Αξιέπαινες προσπάθειες

Παίρνω τακτικά δυό τριμήνιες εφημερίδες. Τα «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ» που εκδίδονται από τον Εκπολιτιστικό Σύλλογο Δόλου Ιωαννίνων και τη «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΦΟΥΡΚΑΣ» του Συλλόγου Φουρικιωτών Ιωαννίνων.

Δυό παράλληλες εκδόσεις προβολής των προβλημάτων των χωριών τους και σύνδεσης επικοινωνίας με τους ντόπιους και τους ταξιδιμένους, που ζουν με την νοσταλγία του τόπου τους. Δυό αξιόθυσμες προσπάθειες και ως προς τη μορφή και ως προς το περιεχόμενο.

Όλοι μας γνωρίζουμε πόσο κόπος και μόχθος χρειάζεται η κυκλοφορία τέτοιων περιοδικών εφημερίδων, χωρίς συνδρομητές ή κάποιες άλλες συμπαράστασης και κρατικής βοήθειας. Γι' αυτό ακριβώς η προσπάθειά τους είναι ξεχωριστή και αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Το «ΔΟΛΟ» και η «ΦΟΥΡΚΑ», δυό χωριά σε κοντινή μεταξύ τους απόσταση, το πρώτο στο Πωγωνί και το άλλο στην Κόνιτσα, με δική τους φυσιογνωμία και ταυτότητα, συγγενικά, θα τολμούσα να πω, και γιατί βρίσκονται στον ίδιο γεωγραφικό χώρο και ακόμη επειδή, κατά την παράδοση, πολυμελείς οικογένειες από τη Δυτική Μακεδονία κατά τον 9ο και 10ο μ.χ. αιώνα μετακινήθηκαν νο-

τιότερα. Κτηνοτρόφοι και γεωργοί εγκατέλειψαν τα πατρικά χωριά και από τη Φούρκα εγκαταστάθηκαν στην περιοχή του Δόλου ξεκινώντας καινούργια ζωή.

Άλλωστε τα μαστορικά «τακίμια» με τα «φορτιά» των ζωντανών που κατηφόριζαν από τα μαστοροχώρια της Κόνιτσας — οι Κονιτσιώτες μαστόροι ήταν άφταστοι τεχνίτες — έβαλαν όλη την τέχνη και το μεράκι τους στο χτίσιμο των χωριών μας.

Άνθρωποι που έζησαν κάτω από τις ίδιες κλιματολογικές και οικονομικές συνθήκες, που ίδρωσαν, πόνεσαν και μάτωσαν για τη συγκρότηση κοινωνικής ζωής όχι απλώς συγγενεύουν αλλά ταυτίζονται αδελφικά και αποτελούν αδιαίρετο σύνολο της ελληνικής συνέχειας.

Για τους λόγους αυτούς, αλλά και για πολλούς άλλους, που δεν είναι δυνατό να αναφερθούν σε ένα σύντομο σημείωμα, οι πρωτεργάτες αυτών των εκδόσεων έχουν κοινούς στόχους και κοινούς σκοπούς, πράγμα που διαπιστώνεται καθαρά από το περιεχόμενό και την ύλη που καταχωρούν, αλλά και από έναν άλλο λόγο: Από την βαθιά αγάπη για τον τόπο τους, αγάπη που ξεχειλίζει από κάθε γραμμή και από την αγωνία για το μέλλον. Αγωνία που γίνεται

κραυγή μπροστά στην ερήμωση και την εγκατάλειψη, φαινόμενο με γενικότερες κοινωνικές επιπτώσεις και συνέπειες για την επιβίωση των χωριών μας. Τα εγκατέλειψαν οι κάτοικοι τους, ψάχνοντας για πιο εύκολους και πιο άνετους τρόπους ζωής, στο βράχτηκαν στα αστικά κέντρα και άφησαν πίσω τους ερημιά και άδεια σπίτια, ωραία αρχοντικά, που κάποτε έσφυζαν από ζωή και τα γέμιζαν πατριарχικές οικογένειες.

Κάποιες προσπάθειες επιστροφής — πολύ λίγες δυστυχώς — δεν λύνουν το πρόβλημα. Χρειάζεται αμείριστη η συμπαράσταση της πολιτείας και να ξεπεραστούν τα σωρευμένα προβλήματα, γιατί πολύ φοβόμαι πως εκεί που άλλοτε άνθισε η ζωή με τα πανηγύρια και τα ξεφαντώματα, με τους γάμους, τις ονομαστικές γιορτές και τις άλλες εκδηλώσεις, που έδιναν νόημα στη ζωή των κατοίκων τους, θα μείνουν μόνο κάποιες επιτημητικές σκιές για μας, που αδιαφορούσαμε και δεν είδαμε το πρόβλημα στην πραγματική του διάσταση.

Γι' αυτόν, ακριβώς, τον λόγο νομίζω, πως οι τέτοιες εκδοτικές πρωτοβουλίες, δεν βοηθούν μόνο τον τόπο τους, αλλά αποκτούν μεγαλύτερη εμβέλεια και επιτελούν, πραγματικά, έργο εθνικό.

Οι φωνές αυτές, που σκορπίζονται από τις σελίδες τους, είναι καιρός να μας αφυπνίσουν και να μας κάνουν να αναλογιστούμε τις ευθύνες και τα χρέος μας απέναντι εκείνων, που έμειναν και ριζώσαν στους πατρικούς βράχους, να προσθέσουμε και εμείς το δικό μας λιθαράκι στον μεγάλο αγώνα για τη σωτηρία των

χωριών μας.

Ας μην ξεχνούμε ότι σ, αυτά τα απόκρυφα και απομονωμένα χωριά μας, σε χρόνους χαλεπούς και ιστορικές περιπέτειες δύσκολες, ακούμπησε η ψυχή του λαού μας, η ίδια η ψυχή μας και μετουσιώθηκαν σε πράξεις οι προσδοκίες μας, γεγονός που πρέπει να μας κάνει να φλογισόμαστε από τη μυστική αγωνία για τη μοίρα του ελληνισμού.

Η αμείριστη βοήθεια όλων, όπου και αν βρίσκονται, μέσα και έξω από την πατρίδα, να είναι ολόπλευρη και ολοκληρωτική, ηθική και υλική, με λόγια και πράξεις, σήμερα μάλιστα που κάτω από το βάρος των τεχνολογικών επιτεύξεων, τα ωραία και απαράμιλλα έθιμα του τόπου μας, που έθρεψαν και γαλούχησαν γενιές Ελλήνων, κινδυνεύουν να χαθούν, να σβήσουν με καταστρεπτικά αποτελέσματα για την ίδια την επιβίωση της φυλής μας. Αλλά και για έναν άλλον σοβαρότερο λόγο: Να ζήσουν στον τόπο τους όσα — δυστυχώς από κακή ευννοία της τύχης — παρέμειναν εκεί, στα «μετερίζια», φύλακες και προστάτες αναλλοίωτων παραδόσεων, καλόβουλοι και δημιουργικοί. Αγάπη λοιπόν γι' αυτούς, που όπως — πολύ σωστά — γράφει η «Φωνή της Φούρκας» «έμειναν εκεί που έζησαν όλα τα χρόνια της ζωής τους. Εκεί που δίδαξαν με τη ζωή και τη μονοτονία της. Εκεί που η ζωή τους κλάει με το ξεφύλλισμα του ημερολόγιου. Και μετρούν τις μέρες. Και τις νύχτες. Και θυμούνται... θυμούνται...».

Από εκείνους που ανέλαβαν το βαρύ φορτίο της Συνέχεια στην 6η σελίδα

Τα δυο ελάφια

Του Μιχάλη Κολουβάκη

δισιόν τους πανηγυριάζει, ποσάφασα κάθε χρόνο αὐτὴ τὴν ἡμέρα, να στέλλουν δύο καλάρια, να σφράζουν τὸ ἐν ἑαυτοῦ ὕψφηνον τὸ ἄλλο να πῶσι τὰς ληρίαια τους. Ἐστὶν γινώσκον να γινάχνει καὶ χρόνια καὶ ἡμέρας, ὅπου σὺ ἐὰν πανηγυρίῃ, οἱ ἄνθρωποι πᾶνσι στο ξεφαντώνει τους, χάλασαν καὶ τα δύο. Πᾶσι τοὺς ὁμοῖον πολὺ καὶ δε μὴ πᾶσαιλιν αὐτὸ τὸ γένος τους να θυσιαστοὶ τὴν θέλησιν τους, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι οὐ γνῆκαν ἀνακόλουθον. Τότε καὶ τόκσαν σαν να υπογράψωσαν οριστικὸν συμβόλαιον.

Απὸ τότε, λένε, οἱ ἄνθρωποι εἶναι πόσι δυοτυχισμένοι καὶ παραπονετοὶ ὅτι ὅταν σὺ θαιρετοῦν τὴν σφῆσιν, αὐτοὶ δεδν σταυραίνε τα χέρια, πρὸς με τὴν σφῆρ τῆς, τοὺς ἀντιθέτει.

29—31—12—86.

(Ἀφῆρημα ἀπὸ τὴν τρίτην)

πριν...

παρακάτω δύο φωτογραφίες
1. Από το πανηγύρι του Θεοτόκου γύρω στα 1945
Έθνη προσκυνητές χωριών
μας. Διακρίνονται. Όρθιοι
πιο αργότερα είναι:

σό των 200.000 δραχ.

ΘΥΜΗΣΕΣ καλές και άσχημες

Το 1954 τον Μάρτιο μήνα πήρα προφορική εντολή να εξυπηρετώ και το χωριό Δολό. Στις 22—3—1955 αρ.θ. πρωτ. 236 πήρα και γραπτή εντολή. Μέχρι το τέλος Σεπτεμβρίου 1959 που πήρα μετάθεση για το χωριό Ποντικάδες μ' έχουν

Του παπα - Χρ. Μάτσια

εξυπηρετήσει στο Δολό τρείς (3) ιερείς. Κων(νος) Μπασιάκος από το Πληκάτι Κονίτης, Χαράλαμπος Νάκος και ο μακαρίτης Γεώργιος Παΐσιος. Κονιτωύτες κι αυτοί. Στην περίοδο τη δική μου πήγα να ιαπό το Σταυροσκιάδι στο Δολό. Στο δρόμο εύρισκα μεγάλα τσοπανόσκυλα. Το μεγαλύτερο και φοβερό στην εμφάνιση και στα έργα του ήταν το σκυλί του Γιώργη Ντότη «ο ΓΚΟΥΝΤΟΣ» που γα να ισωθώ είχα φτιάξει μία μεγάλη ράβδο περιτυλιγμένη με συρματόπλεγμα. Μά φορά στην είσοδο του χωριού την έκρυφα τη ράβδο και βρήκα τον ταχυδρόμο (μακαρίτης τώρα) Γιάννη Γκόγκο στο άλογο καβάλα. Μας κατάλαβε

το σκυλί αυτό και ήλθε κατ' επάνω μου κι εγώ γύρω - γύρω από το άλογο εσώθηκα, ρίχνοντάς του και από κανένα λιθαρά.

Ένα Πάσχα το ήθελαν οι Δολιώτες κι αυτοί να κάνουν Ανάσταση νύχτα. Μόλις τελείωσα στο Σταυροσκιάδι ώρα 5 περίπου το πρωί πήρα δύο αυγά και ένα πρόσφορο και έφυγα για το Δολό. Φθάνοντας στον Άγιο Νικόλαο άρχισα να κτυπώ την καμπάνα. Κάθισα και έφαγα τ' αυγά με το πρόσφορο. Νερό δεν είχα. Από απροσεξία μου κούμπασα. Αλλά το κακό ήταν λίγο διότι ξεκούμπασα γρήγορα. Πρώτος ήλθε ο Γιώργος Ντόνης. Δεύτερη η μακαρίτισσα Λευκοθέα Βάση. Και περιμέναμε και περιμέναμε από τις 6 το πρωί μέχρι τις 9 και τότε ήλθαν όλοι στην Ανάσταση. Όταν βγήκαμε πήγαμε στο καφενείο του μακαρίτη Χρήστου Τόμου κι εκεί οι Δολιώτες άρχισαν το τραγούδι:

«Σήμερα Μαρίγια γυιέ μου
σήμερα Χριστός Ανέστη κλπ.

Αξιέπαινες προσπάθειες

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ 1η ΣΕΛ. κλοφορίας αυτών των εφημερίδων, ασφαλώς, δεν λείπει ο ζήλος, ούτε και η διάθεση προσφοράς.

Έχουν συνείδηση της ευθύνης τους. Όμως είναι ανάγκη, όλοι να αγκαλιάσουμε αυτή την τεράστια προσπάθεια, να συμπαρασταθούμε στον αγώνα τους και με την πείρα, τις γνώσεις, τα ζωντανά παραδείγματα αγάπης και αλληλεγγύης να συντελέσουμε στην προαγωγή και βελτίωση των συνθηκών της ζωής των κατοίκων των χωριών μας.

Οι συντακτικές επιτροπές ανέλαβαν έργο δυσβάσταχτο και βέβαια έχουν επίγνωση της βαρύτητας και δυσκολίας αποστολής τους. Μιλώ για αποστολή γιατί για τέτοια πρόκειται. Στην ανηφορική τους πορεία είναι ανάγκη να βρεθούν πολλοί μαζί, να εγκύψουμε ακόμη περισσότερο και η προσπάθεια αυτή, να γίνει η απαραίτητη γόνυ των δραστών γά την επιτυχία της αποστολής.

Νέα από το χωριό

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ 1η ΣΕΛ. οδοί. Ας φροντίσουν οι ιδιοκτήτες στην αποκατάστασή τους για την ασφάλεια των σπιτιών και τον καλοπισμό τους.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ
ΤΩΝ ΤΡ.ΩΝ
ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Γιορτάστηκε κι εφέτος με μεγάλη επιτυχία το τραπέζι των Τριών Ιεραρχών. Στην εκδήλωση που έγινε με φροντίδα της κοινότητας πήραν μέρος όλοι οι χωριανοί μας, μερικοί και από τα Γιάννενα καθώς και από τα γύρω χωριά.

Στην κάτω αθούσα του σχολείου είχαν στρωθεί τα τραπέζια με νόστιμους μεζέδες και με το καθιερωμένο πιλάφι.

Τους παρευρισκομένους

τους.

Προσωπικά τους συγχαιρώ και τους εύχομαι να συνεχίσουν με τον ίδιο ρυθμό και με το ίδιο ακατάβλητο σθένος και μακάρι η προσπάθειά τους να βρεί και άλλους μιμητές. Μαθαίνουμε ότι από τα Χριστούγεννα, με το πρώτο χιόνι, η φούρκα και άλλα ορεινά χωριά μας έχουν αποκλειστεί και πέρασε σχεδόν μίνας που οι λίγοι κάτοικοί της, δεν έχουν επικοινωνία με τον έξω κόσμο.

Τους ευχόμαστε κουράγιο και δύναμη να ξεπεράσουν τις δυσκολίες της βαρυχειμωνιάς, που ιδιαίτερα εφέτος μας παλαιώνει. Άλλωστε γνωρίζουν οι ίδιοι ότι κάθε χειμώνα τα ίδια αντιμετωπίζουν και θα έχουν προνοήσει να γεμίσουν τα «κελάρια» τους, από το Φθινόπωρο, με όλα τα χρειαζόμενα και τις καλύψεις τους με «ζαερέ» για τα ζωντανά τους.

ΝΙΚΟΣ ΥΦΑΝΤΗΣ
Φιλόλογος Λυκειάρχης

ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΣΥΝΕΔΡΙΑΖΕΙ

Για τη συγκρότηση του Κοινοτικού Συμβουλίου σε σώμα και την ανάδειξη αντιπροέδρου, συνήλθε στην πρώτη του συνεδρίαση το νέο κοινοτικό συμβούλιο.

Στη συνεδρίαση έλαβαν μέρος όλα τα εκλεγμένα μέλη και εξέλεξαν αντιπρόεδρο τον Χρ. Μαργαρίτη. Επίσης έγινε κατανομή αρμοδιοτήτων στα μέλη του Συμβουλίου.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Θανάσης Παπαδημητρίου

Κι άλλος ένας Δολιώτης έφυγε για πάντα!!!

Στις 22—5—86 έφυγε από κοντά μας ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Γιος του Μπαρμπατάκη. Είναι γνωστός στους παλιότερους ο Μπαρμπατάκης που με την «τσαμπούνα», όταν ήταν πολλά χρόνια παχυδρόμος, ξεσήκωνε όλα τα γύρω χωριά του Πωγωνίου από το Γκουβέρι, Τερίχι, Ευρόβαλτο, Μποζιανίκο μέχρι τα Φρασανά, να ίπους φέρει τα χαμπέρια τόσο από την ξενιτιά όσο κι από τα χωριά αυτά μεταξύ τους. Ήταν ο πρώτος αγροτικός ταχυδρόμος δεκατριών χωριών του Πωγωνίου και μετά την απελευθέρωση από τους Τούρκους μέχρι το 1928. Υστερα επί χρόνια κρατούσε το καφενείο του χωριού στο μεσοχώρι και σκορπούσε το γέλιο και τη χαρά με τα αστεία που με το δάσκαλο Πέτρο Θανόπουλο, το Σταύρο Κονόμο, το Μανώλη Λασούνα, το Γιάννη Κούλα, το Νάσο Βαλαή και τόσους άλλους χωριανούς.

Ο Θανάσης γεννήθηκε στο Δολό το 1913. Το 1918 πέθανε από τη γρίπη, η μάνα του Κωνσταντίνω το γένος Κουτσού ένα ιστορικό γένος του Δολού, στο οποίο ανήκαν οι οικογένειες Ζέρβα, Νάστος, Νάτσια που οι πρόγονοί τους ήταν οπλαρχηγοί επί Τουρκοκρατίας. Από την Τετάρτη Δημοτικού πήγε στην ορφανό στο Οικοτροφείο της Βοστίνιας (Πωγωνιανής τώρα) όπου έμεινε μέχρι το 1929. Από τότε, όπως και όλοι οι Δολιώτες αφού στο χωριό δεν μπορούσαν να επιβιώσουν έπαισι κι αυτός, πήρε το δρόμο της πικρής ξενιτειάς. Με την εργατικότητα του, την τιμιότητα του, την ειλικρίνεια που δούλεψε σκληρά στα μεγαλύτερα τότε καταστήματα της εποχής εκείνης του Γεωργ.

ΣΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΕΔΡΟ
ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ

Πολλά περιμένουμε από το νέο Διοικητικό Συμβούλιο της Αδελφότητας Αθηνών γιατί ο νέος πρόεδρος πλεονεκτεί έναντι των προκατόχων του στον ελεύθερο χρόνο που διαθέτει — σαν συνταξιούχος — και μπορεί να κινείται τακτικά μεταξύ Αθηνών και Δολού, όπως έξι άλλου τα τελευταία χρόνια το συνηθίζει πολύ.

Σε κείνο που είμαστε σίγουροι ότι θα πετύχει είναι η μύηση των χωριανών μας στην δειροφύλαξη.

Δε θα αποφύγουμε σίγουρα φέτος το ταξίδι για τον Βελβεντό αγαπητέ Σπύρο.

Ο Εκπολιτιστικός Σύλλογος Δολού κηρύσσει το 1987 έτος συνάντησης των απανταχού της γης Δολιωτών και τους καλεί για προσκύνημα στην μητέρα πατρίδα που τους έστειλε το πρώτο φως της ζωής και τους χάρισε τις πρώτες αξέχαστες αναμνήσεις. Όλοι λοιπόν οι δρόμοι τον Αύγουστο οδηγούν στο Δολό.

Σταμάτη, στο Παλιό Φάληρο (οδός Ποσειδώνος και Αγ. Αλεξάνδρου) έπειτα προκομμένος όπως ήταν υπάλληλος στα καταστήματα του ίδιου επιχειρηματία στην Αθήνα, όπου δημιούργησε το δικό του «στέκι» πολλών πατριωτών τόσο στην οδό Σταδίου 19, όσο και στα Χαυτεία (οδός Αιόλου 100) που αργότερα δούλεψε στο πολυκατάστημα του Θανόπουλου. Στον πόλεμο του 1940—41 με την επιστράτευση βρέθηκε κι αυτός στην πρώτη γραμμή του πολέμου στο 8ο Σύνταγμα Ορειβατικού Πυροβολικού με διοικητή τον περίφημο Κωστάκη στον Κεντρικό Τομέα. Ταλαιπωρήθηκε, πολύ στα κακοτράχαλα βουνά της Αλβανίας στα χιόνια και στις παγωνιές... Με την αποστράτευση ήρθε στην Αθήνα κι έπιασε πάλι δουλειά στα Χαυτεία στα καταστήματα Θανόπουλου, ξαναβρίσκοντας τους παλιούς φίλους του και γνωστούς πατριώτες. Οι πιο αξιογάπητοι φίλοι του ο Παλαιγιώτης Παπαϊωάννου (ο Γιάννη Σούλιος), ο Χριστόφορος Ιβελόκας (ο Τόφορο — Ιβελόκας) και πολλοί άλλοι συγχωριανοί και Ηπειρώτες. Παντρεύτηκε το 1948 την Ελένη Γεραλή κι απόκτησε δύο παιδιά τη Ντίνα που πήρε το όνομα της μάνας του και τον Πέτρο.

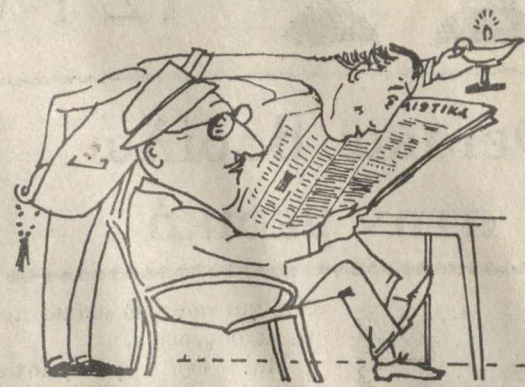
Σ' όλη του τη ζωή ήταν υπόδειγμα εργατικότητας, τιμιότητας και καλωσύνης. Ευτύχησε να δει τα παιδιά του καλοαποκαταστημένα. Αλλά δεν πρόλαβε να χαρεί τα τρία χαριτωμένα εγγονάκια του.

Πολυαγαπημένο μας Θανάση!!! Ας είναι αιώνια η μνήμη σου. Το χωριό της Απτικής που σε σκέπασε, ας είναι ελεεινό.

ΓΙΩΡΓ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Αθήνα 10—2—1987.

ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ
ΤΑ «ΔΟΛΙΩΤΙΚΑ»

Για τη δεύτερη επέτειο των γενεθλίων σου σ' εύχομαι να τα εκατοχρονόσεις. Μας ήρθες πριν δύο χρόνια ένα φτωχούλι μπουράκι και τώρα (3 χρονών) περπατάς, σταθερά και στέκεσαι γερά στα πόδια σου καλοντυμένο σ' εμφάνιση και καλοθρεμένο σε πνευματική τροφή. Κι ελπίζω και σου ευχόμαστε με τη βοήθεια θηϊκή και υλική και την πνευματική συνεργασία όλων των Δολιωτών να ανδρωθείς και να ανδρείωθείς για το καλό του τόπου μας, του Δολού μας.

ΜΗΤΣΟΣ: — Να σου δώσω τα γυαλιά μου να διαβάσεις μπάρμπα - Γιάννη;

ΓΙΑΝΝΗΣ: — Δε φταίνει τα μάτια μου, φταίει το φως απ' το λυχνάρι που ξέμεινε από... ΛΑΔΙ!

ΠΙΞΑΝΕ
ΛΑΔΙ
ΣΤΟ
ΛΥΧΝΑΡΙ

Καρακίσιος Σπύρος 1.000.
Δάκκας Νίκος 1.000.
Στράτος Φώτιος 1.000.
Στράτος Αντώνιος 1.000.
Στράτος Αναστάσιος 1.000.
Κωσταράς Σ. Βασιλεία 2.000.
Φούκου Αγαθή 1.000.
Τσατσούλη Ευτυχία 1.000.
Τσιάβου Αρετή 1.000.
Παπαϊωάννου — Παπαδάκη Μαίρη εις μνήμη των γονέων της Σωκράτη και Άννας Ζωΐδου δρχ. 2.000.

Σεφίγγης Ιωάννης 2.000.
Γιώτης Γεώργιος 1.000.
Κατσουλήρης Γεώρ. 1.000.
Νάτσικας Δημήτριος 1.000.
Νάτσικας Βασίλειος 1.000.
Αναστασίου Δημήτ. 1.000.
Αναστασίου Κων(νος) 1.000.
Ευνόγαλος Ιωάννης 1.000.
Κωσταράς Βασίλειος (του Χρήστου) 3.000.
Λατσούνιας Γεώρ. 3.000.
Παπαδημητρίου Γεώρ. 2.000.
Κουτσουμπίνα Ντίνα 2.000.
Σούλας Χρήστος 1.000.

Η Παπαχαρίση Βάσω πρόσφεραν στο σύλλογό μας στη μνήμη των γονέων της Δημητρίου και Θεανώς το ποσό των 6.000 δρχ.

ριά. Τους ευχόμαστε να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Κοινωνικά

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στους ευτυχείς γονείς Τάκη και Χρύσα Τζιόβα για το νεογέννητο αγοράκι τους, ευχόμαστε να τους ζήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στην οικογένεια του συγχωριανού μας κ. Ελευθερίου Φωτοπούλου για τους αρραβώνες του γιού του Βαγγέλη ευχόμαστε συγχαρητήρια και καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

Στις 20 του Απριλίου παντρεύτηκαν στα Γιάννενα ο Βασίλης Ιμπάκας με την Πόλη Βόλση από την Καστο-

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθαναν και κηδεύτηκαν στην Αθήνα η Βασιλική Ζωγίδη, Θανάσης Παπαδημητρίου και ο Στέφανος Βαλλεράς.

— Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στο Δολό ο Αθανάσιος Ζήκος.

Η εφημερίδα μας εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια στους δίκους τους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Αισθανόμαστε την υποχρέωση να ευχαριστήσουμε θερμά όλους που με οποιονδήποτε τρόπο συμμετείχαν στο βαρύ πένθος μας από το θάνατο της λατρευτής μας ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΛΑΣ. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΖΩΓΙΔΗ

Κουβεντούλες

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.

και τόσο ανήμπορα.

Άνοιξη ίσον νειάτα, ζωή, αρώματα, χρώματα, θροσιές, χαμόγελα και ελπίδες.

Λές λοιπόν πως κάποιο χέρι νάβαλε την πιο μεγάλη και όμορφη γιορτή της χριστιανοσύνης το Πάσχα την άνοιξη, στο ξεφάντωμα αυτό της φύσης;

Άραγε υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που να κάνουν κάτι για τον συνάνθρωπό τους. Όχι βέβαια να φτάσουν στη θυσία ΕΚΕΙΝΟΥ! Ποιός ζητάει τέτοια πράγματα! Απλώς λέω αν σκεφτήκαμε το μήνυμα αυτής της Γιορτής που είναι η ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ.

Τώρα λοιπόν που η φύση ξαναγεννιέται δε θα μπορούσε και στην καρδιά μας να θλαστήσει το λουλούδι αυτό της αγάπης, αλλά να μην κρατήσει μόνον όσο ένα ρόδο, αλλά για πάντα;

Λίγη αγάπη θέλουν οι άνθρωποι, λίγη συμπάρασταση στον πόνο τους, έστω λίγη κατανόηση. Είναι άραγε πολλά αυτά που ζητάμε; Ας συλλογιστούμε σήμερα το νόημα αυτό της γιορτής της αγάπης.

Σας παρακαλώ μη διαμαρτύρεστε, δεν κάνω κήρυγμα, ούτε Θεολόγος είμαι, απλώς σκέφεις λέω, που μπορεί ν' αφορούν το δικό μου εαυτό και μόνο.

Αλλά πως να γίνει; Κάμιά φορά με τα πές και πές κάποιος μπορεί να οφεληθεί. Χρωστάμε στον άνθρωπο πολλά και προπαντός αδελφότητα και αγάπη. Ας γιορτάσουμε το φετινό Πάσχα με περισσότερη ΑΓΑΠΗ.